

Per viste sig meget adspredt efter hendes Bortgang. Det var temmelig forrykte Svar, han gav Fru Salomon, der havde ledet Talen hen paa hans Studier. Han var ganske fortryllet af den unge Pige. Om det saa var hendes Gang, som han havde været mindst tilfreds med, dengang hun kom ind, fordi den var en Smule tung og vraltende, saa havde den, da hun gik bort, virket sært betagende paa ham og just af samme Grund. Den syntes ham saa udpræget kvindelig, saa hunkønsagtig — en ubevidst Logren.

Men nu opdagede han midt i Stuen en sortklædt Skikkelse — en Dame — der maatte være kommet ind ad en Dør bagved ham.

„Min Datter Jakobe,“ forestillede Fru Salomon.

Per blev overrasket. Han havde aldrig tænkt paa, at der kunde være andre Børn i Familjen end de to, han kendte, — og der sneg sig straks en bekymringsfuld Tanke til de Millioner, han i sin Fantasi allerede havde taget i Besiddelse. Maaske er der endda flere! — foer det pludselig igennem ham med Skræk.

Den unge Dame syntes at være nogle Aar ældre end Søsteren, var højere af Skikkelse og slankere, i Pers Øjne ligefrem uhyggelig mager. Hun mindede ham i det hele mere om Broderen Ivan, havde som denne stærkt udpræget jødiske Træk, en voksebleg Hud, en stor, kroget Næse, en bred Mund og en kort af-skaaren Hage.

Virkede hun allerede ved sit Ydre ubehageligt paa ham, forbedredes Indtrykket ikke ved den Overlegenhed, hvormed hun — tavs og paa Afstand — besvarede hans Hilsen. Lidt efter rejste han sig da ogsaa og sagde Farvel.

„Det var altsaa det meget omtalte Naturgeni,“ sagde Frøken Jakobe, næsten før Døren havde lukket sig efter ham. „Han gjorde unægtelig ikke noget synderlig civiliseret Indtryk.“

„Hans Opdragelse har vist været en Del forsømt,“ sagde Fru Salomon. „Han har nok altid levet under meget trykkede Forhold, fortæller Ivan.“

Datteren trak paa Skulderen.

„Ak ja, naturligvis . . . alle er de jo fattige i dette Land. Gud